

OAMENII SÎNT LÎNGĂ OAMENI de Ion Băieșu

Șeful unei echipe de montaj salvează un om căzut într-o cisternă, dar e rănit și e în pericol de a orbi din cauza unei explozii. Transportat la spitalul din localitate, e îngrijit cu devotament, dar fără succes, de un medic foarte inimos, și e scieit de directorul spitalului și de viitorul soțeru, care se transportă la patul său de suferință, pentru a-i comunica ruperea logodnei. Acțiunea se desfășoară alternativ, pe două planuri, la patul de spital și în casa logodnicei, unde părinții mormesc pe un chiriș ciufut și bătrîn, pentru a-l căsători cu fiica. Cu ajutorul omului salvat din cisternă, fata părăsește casa părintească și, ajunsă la spital, își va conduce logodnicul în Capitală, pentru a fi operat de o somitate medicală. Iată subiectul melodramatic al se-

nariului TV semnat de Ion Băieșu, subiect care se susține, totuși, printr-o abilită tehnică a autorului de a înnoada relații conflictuale. Tînărul medic e în conflict cu directorul spitalului, care încearcă să parvină, tatăl fetei ascunde scrisorile logodnicului accidentat și, împreună cu soția, încearcă să aducă la sentimente mai blinde pentru fiica lor pe chirișul cel ciufut, dîndu-i acestuia mese copioase. La locul de muncă, aflăm, un maestru subminează, din nepricepere, activitatea accidentatului. Personajele sînt văzute de autor în mod maniheist. Cele pozitive sînt grave: accidentatul, tînărul medic, logodnicul, tovarășii de muncă; cele negative sînt ridicole: directorul, părinții logodnicei, chirișul. Cam atît, despre piesă. Spectacolul Olimpipei Arghir beneficiază de o bună distribuție, așa că e plin de viață. Actorilor Florin Zamfirescu (Accidentatul), Dan Condurache (Medicul), Costel Constantin (Directorul), Ștefan Mihăilescu-Brăila (Tatăl) și Mitică Popoșcu (Chirișul) le este ușor să răspundă unor roluri care nu le solicită prea mult inteligența profesională. Roluri lineare schițate de autor, în registru grav sau comic, lesne de rezolvat pentru niște actori specialiști ai genurilor. Așadar, un spectacol facil, pe un text construit facil, dar care se urmărește, datorită jocului actoricesc, cu amuzat interes.

Constantin Radu-Maria

CARTEA DE TEATRU

„Pagini dunărene“

(Culegere de piese)

La Galați, sub egida Centrului județean de îndrumare a mișcării artistice de masă, a apărut, recent, volumul „Pagini dunărene“, incluzînd patru piese semnate de Teodor Parapiru, Dan Plăeșu, Benone Pușcă, Constantiu Procopie. Aceste nume nu sînt necunoscute publicului, figurînd pe afișele spectacolelor formațiilor teatrale de amatori din județ, atît în prima, cît și în a doua ediție a Festivalului național „Cîntarea României“. „Paginile dunărene“ reunește scrieri ale unor dramaturgi autentici, maturi, demni de a păși pragul scenelor profesioniste (unul dintre ei a și făcut acest pas, o piesă fiindu-i inclusă în repertoriul Teatrului Dramatic din Galați).

Aceste texte atrag atenția prin calitățile lor literare. În *Casa și dorul*, Teodor Parapiru ne introduce în lumea satului contemporan, sesizînd cu finețe, cu naturalețe și cu simț psihologic mutațiile survenite în acest spațiu social și spiritual, mai puțin prospectat de către dramaturgii noștri. Vechile aspirații

ale țărănului fac loc altora, conform cu însăși transformarea ideii de progres. Eroii sînt credibili, acțiunile lor, justificate, iar replica este pigmentată cu umor de bună calitate. Acest din urmă atribut este sesizabil și în *Trei fluturași recompensă*, „fantezie satirică“ semnată de Dan Plăeșu. Chiar dacă anumite situații descind din celebrul *Titanic-Vals* ori din *Preșul* lui Ion Băieșu, autorul știe să conducă intriga, să caracterizeze eroii. Nu o dată, replica scinteiază.

Celelalte două lucrări dezvoltă o problematică gravă. *Burebista* de Constantin Procopie este mai mult o piesă destinată lecturii, anevoie concretizabilă scenic, după părerea mea. Ea îmbină documentul și ficțiunea, patosul și luciditatea, captivînd printr-o indiscutabilă eleganță stilistică, prin solemnitatea verbului. *Mănușile de azbest* de Benone Pușcă discută pasionantă, dificilă, delicată problemă a adevărului. Eludînd didacticismul prin tonul ei malițios, piesa, care începe ca un joc amuzant și se încheie dramatic, demonstrează încă o dată ce greu de străbătut e, uneori, drumul către dreptate, ce dificilă e dezghiocarea esenței din învelșurile aparențelor. Într-un limbaj agreabil și subtil, autorul (de profesie magistrat) reușește să mai cîștige un proces, de data aceasta, teatral.

Să sperăm că inițiativa gălățeană (oricînd repetabilă!) va îmbogăți repertoriul teatrelor populare — și nu numai...

Bogdan Ulmu